

Del II.

PRØV ALT - HOLD FAST PÅ DET GODE

Per Braaten

Dette emne har fortsatt med Åndens dåp å gjøre, farget av Lloy-Jones tenkning og framstilling. Det handler om utrustning og kraft til tjeneste, og at Gud må istandsatte oss til å avlegge et klarere og sterkere vitnesbyrd om Herren Jesus!

La oss, sammen med Lloyd-Jones, se nærmere på hva som er kjennetegnet - "beviset" - på Åndens dåp. Jeg har tidligere i denne forbindelse talt om to hovedkategorier.

- 1) På det indre og subjektive plan. Velsignelsen erfares bare av den det gjelder.
- 2) Det mere objektive og synlige. Frukten av denne velsignelse kan iakttas og registreres også av andre.

Vår offentlige og private tale og samtale blir raskt preget av den nye åndserfaring. Hva hjertet flyter over av, det taler munnen! Det gjelder både predikanter og andre kristne. En kan merke et innslag av åndelig myndighet og autoritet. Selv Jesus måtte som sant menneske bli salvet av Ånden. *Ap.gj.10,38*. Disiplene var feige, men ble modige. *Ap.gj.13,8-9*. Dette skjedde der og da. Det betyr ikke at Paulus alltid eide denne spesielle fylde og kraft som han trengte nettopp i denne situasjon. Kraften synes å bli avpasset **øyeblikkets behov**. En gjentagende erfaring etter de rådende forhold. *Ap.gj.2; 4,8.31 og 13,9-11*. Igjen: En tone av **autoritet** følger alltid Åndens fylde. Kfr. Kirkehistorien. Dette gjør seg gjeldende i alle dype vekkelse. Luther stod alene mot "alle". Vi blir fryktløse i forhold til mennesker. *Ap.gj.4,8*. NB. En slags subjektiv gjentagelse av pinse. Tenk på de første kristne - hvor uredde og modige de var - i forhold til keiser Nero!

Men nå skal vi bevege oss inn på et annet område av Åndens verk.

Dette er den vanskeligste side ved hele dette emne, og det er meget kontroversielt. Men Ordet taler om det og derfor må også vi forkynne og undervise om det! Det gjelder spørsmålet om Åndens gaver som en følge av Åndens dåp. Dette er et viktig område fordi -

- 1) Det er et behov til stede, at vårt budskap på en eller annen måte blir "stadfestet" med de medfølgende tegn.
- 2) Djevelen kan kopiere disse gaver og vi kan bli forført. *Matt.24,24*.

Angående det første punkt må vi erkjenne at Kirken i dag er i en elendig forfatning, i alle fall her i Vesten. Det er ikke nok bare å være ortodoks. NB. Dette er - og har alltid vært - nødvendig! Men en logisk og tankeklar framstilling og bevisføring strekker ikke til. Vår tid er i et dypt behov av en åpenbaring av Guds kraft. Vi er ikke bare konfrontert med materialisme, verdslighet, umoral osv. Men okkultismen er også på fremmarsj. Vi er omgitt av aktive satantilbedere. Det er en økende interesse for svart magi. Åndens dåp er, slik Lloyd-Jones så det, svaret på mye av dette. Ulike manifestasjon kan da gjøre seg gjeldende. Kfr. Kløvde ildtunger, tungetale, profetisk tale, helbredelser og "rystelser". Ikke bare omtalt i *Ap.gj.*, men også i brevene i Det nye Testamente. *1.Kor.12-14; Gal.3,2.5.* NB. Åndens utrustende nåde ble gitt til mennesker som allerede var troende. Urmenigheten opplevde de medfølgende tegn. Var alt dette bare for de første kristne? Mange lærer det!

Noen sier at dette skjedde bare for å overbevise de vantro jøder. Andre hevder at disse manifestasjoner bare var et begynnelsesfenomen. Som ved utgangen fra Egypt. Eller som ved begynnelsen av den profetiske linje - kfr. Elias og Elisa. Tenk også på det som preget urmenigheten. Eller metodismens gjennombrudd til nytt åndelig liv i England osv. Slik har det ofte vært i ulike perioder av Kirkens historie ved begynnelsen av et nytt Åndens verk. Eller noen sier at dette skjedde i tiden før NT. var ferdig skrevet. Da var det behov for profeter, men ikke senere. Vi har i dag Ordet. Hele NT. Disse argumenterer har sitt utspring i *1.Kor.13,8-10.* De mener at "*det fullkomne*" refererer til NT. "*Det barnslige*" er tungetale, profeti osv. De henviser dessuten til at Paulus kunne ikke helbrede Timoteus for mavebesvær. *1.Tim.5,23.* Heller ikke Trofimus. *2.Tim.4,20.* Og Epafroditus ble syk til døden. *Fil.2,25-30.* De åndelige gaver forsvant gradvis, og de påstår at dette var i følge Guds vilje og plan. De sier - kategorisk og nesten dogmatisk - at etter at NT. ble ferdig skrevet var det ikke lenger behov for Åndens gaver. Dette er ofte blitt hevdet i løpet av det 20. århundre. Men Skriften sier **aldri** at disse gaver var tidsbegrenset.

Hva da med *1.Kor.13,8-10*? Tilblivelsen av NT. førte oss jo ikke fram til noen "fullkommenhetstilstand". *Da skal vi se åsyn til åsyn!* NT. har ennå ikke brakt oss dit. Heller ikke - *da skal jeg kjenne fullt ut.* Kontrasten i *1.Kor.13* er ikke mellom de åndelige gaver og NT., men mellom tid og evighet. *Da skal jeg---*. Dette gjelder den kommende herlighet. Det er ingen ting i Skriften som kan underbygge denne påstand at de åndelige gaver bare var tiltenkt urmenigheten og ingen senere generasjoner av kristne. Vi er i et dypt behov av en ny åpenbaring av Guds kraft.

Slik Ånden vil. Om de åndelige gaver.

Dette er ikke bare et stort og viktig emne, men dessuten også meget kontroversielt. Men vi må ikke av den grunn forbigå disse områder i taushet, selv om de kan være vanskelige. I dag råder det en fornyet interesse for disse gaver. Kfr. den karismatiske fornyelse.

Noen av dem som påstår at gavene opphørte med NT. hevder like dogmatisk at den senere kirkehistorie beviser riktigheten av denne oppfatning. De mener at det som en til visse tider - senere i historien - har kunnet iakttas av åndelige manifestasjoner, har bare vært sataniske etterligninger. For så vidt er de konsekvente i sin framstilling når de så bestemt sier at disse gaver var kun tiltenkt de første kristne og ingen senere generasjoner. Hvis dette er riktig så har vi ingen ting mer å si. Da er punktum satt!

Ap.gj. - Gud virket tegn og under både blant jøder og hedninger. Noen påstår at fordi disse åndelige gaver ikke er omtalt i brevlitteraturen i NT. - bortsett fra i *1.Kor.12-14* - må vi trekke den slutning at de da allerede hadde opphørt. I alle fall på de fleste steder. De sier at de åndelige gaver tilhører barnestadiet i kristenlivet. Men det er ingen ting i NT. som gir støtte til den tanke at de kristne i Korint var mere åndelig umodne enn kristne i andre menigheter. Dette er "innleggelse" og ikke "utleggelse" av Skriften.

Gavene er ikke så mye omtalt i de øvrige brev i NT. - Det er alltid farlig å bygge en lære, eller påstand, ut fra et "taushetens argument". Årsaken til at disse åndelige gaver ikke er utførlig omtalt i de andre brevene er antagelig at i disse menigheter representerte ikke disse gavene noe "problem". Husk også at disse brevene ble ikke opprinnelig skrevet som teologiske avhandlinger. De er ikke noe skrivebordsprodukt. De har som bakgrunn en konkret situasjon i ulike menigheter. Apostlene behandlet aktuelle problemstillinger.

Men hva med Timoteus, Trofimus og Epafroditus som ikke ble helbredet? NT. lærer ingen steder at alle syke skal bli helbredet. Noen i dag påstår feilaktig det. Dette er den ene ytterlighet.

Den andre ytterlighet er at gavene allerede var trukket tilbake. Derfor ble ikke alle helbredet. Men husk - Mirakler er ikke det vanlige og kan ikke avverteres på forhånd. Dette hører med til det ekstraordinære. Kfr. også *en apostels tegn. 2.Kor.12,12*. Paulus måtte bære *tornen i kjødet*.

Det hender at Gud tillater sykdom. Dette **kan** noen ganger fremme vårt åndelige liv, men dette er ikke alltid tilfelle. Vær ikke dogmatisk hva dette angår. Ånden er den suverene. Her råder ingen automatikk. Ånden bestemmer når, hvor og hvorledes. Det lar seg ikke gjøre å bestemme eller annonsere mirakler på forhånd.

Men la meg også få gjøre oppmerksom på et annet argument som blir brukt. Den oppfatning at disse gaver bare hørte den første tid til minner

faretruende om den så kalte "høyere kritikk". Dette er en tenkemåte som setter oss til dommere over Skriften . Vi kritiserer og vurderer, velger og vraker - nesten som det passer oss. Da påstår vi frimodig og kategorisk: Selvfølgelig, gavene var for den første tid, men de er ikke for oss i dag. Vi velger da selv hva som angår oss og hva som ikke angår oss.

Det er et historisk faktum at disse Åndens gaver forble i kirken i flere hundre år etter den første pinsedag. Mye tyder på at disse gaver også kom til uttrykk innenfor visse grupper på reformasjonstiden. Kfr. John Welsh, svigersønn til John Knox. Det skjedde både helbredelser og det ble båret fram profetiske ord og budskap.

La oss vokte oss for å vise ringeakt for de åndelige gaver og på den måten utslukke Ånden. Denne åpenbaring av Guds kraft er stadig blitt manifestert i rike vekkelsetider.

Det finnes også en del mere trivielle argumenter. Noen sier: Vi må ikke tale om dette for det skaper bare strid. Det hele er **for** kontroversielt. Det samme ble sagt - om enn på en litt annerledes måte - til M. Luther og John Wesley. Reformatorer og åndshøvdinger er ofte blitt beskyldt for å skape uro og splittelse. Dette har stadig vært Roms argument mot hele protestantismen.

Det er også et annet mindre argument som er blitt fremsatt. Noen sier at de som har mottatt noen av disse Åndens gaver blir grepet av et slags åndelig hovmod. De mener seg å ha nådd så mye lengre enn alle andre og ser ned på sine trossøsken. Dette argument er ofte blitt benyttet av "døde" menigheter mot andre grupper som virkelig har erfart en dyp og sann åndelig fornyelse.

Hittil har vi befattet oss med en grunnholdning som hevder at de åndelige gaver kun var tiltenkt urmenighetens troende. Men det finnes også en stikk motsatt oppfatning. En grøft på den andre siden av veien. Vi svinger ofte mellom ytterpunkter. Det er nemlig noen som hevder at disse gaver alltid bør være til stede i Kirken. Det er bare på grunn av vår manglende tro at de savnes. Noen går endog så langt som til å "kreve og forlange" at disse gaver skal åpenbares. De mener at Åndens ekstraordinære gaver er tiltenkt Guds menighet på jord til alle tider. Alt avhenger bare av vår bønn og tro. Satt på spissen så kan en nesten få det inntrykk at avgjørelsen for alt dette ligger i våre hender. "Vi kan få se disse manifestasjoner hvis vil"!

Dette er også en feilaktig måte å se det på. Det er ingen skriftmessig dekning for denne oppfatning. Det er her viktig å understreke Åndens suverenitet. Han utdeler disse gaver til hver og en etter som Han vil. Det samme gjelder forøvrig all genuin og sann åndelig vekkelse. En vekkelse er - pr. definisjon - ikke noe permanent. Det er noe som kommer og går

og som senere igjen kommer og går. Kirkens historie er på mange måter historien om de mange vekkelser.

Det har alltid vært mennesker som har lært at du kan få en vekkelse når og hvor du vil - bare du "betaler prisen". Du skal bare be og innfri visse betingelser, og så kan du nærmest "kreve" en vekkelse som resultat. Men så enkelt er det ikke! Mange oppriktige kristne har her gått seg vill. Vi kan ikke bestemme når en virkelig vekkelse skal bryte løs. Husk Guds suverenitet! Noen ganger kommer vekkelsen når vi minst har ventet det. Det samme prinsipp gjelder Åndens gaver. Vi må ikke si at disse gaver var bare for den første tid - like lite som vi må si at vi kan få dem bestandig, det vil si hva tid vi vil. Som Ånden vil!

Vi skal alltid søke Åndens fylde, men vi må overlate til Herren å bestemme de åndelige manifestasjoner. Ånden kan både holde tilbake og utdele sine gaver. Vi har ingen rett til å "kreve" noe som helst fra Gud. Dette uttrykk bør strykes fra vårt ordforråd. Du kan heller ikke kreve helbredelse. Og du kan ikke kreve Åndens dåp. Alt dette er i dyp strid med NT.

I Guds vilje og i åndens verden er det stadig variasjon. Her skjer ingen ting mekanisk eller stereotyp. Igjen Åndens suverenitet! Vekkelsenes historie bekrefter dette.

Ved begynnelsen av en ny åndelig bevegelse skjer det ofte uvanlige ting. Men denne sak har også en annen side som vi heller ikke må glemme. Det er en **historisk kjensgjerning** at de åndelige gaver gradvis avtok i løpet av Kirkens første 5-600 år. Kraften vek. Hvorfor det? Noen hevder at dette være Guds vilje og plan. De åndelige gaver var jo ment bare for den første tid. Men jeg for min del vil si at det finnes et mye bedre svar enn dette. I Kirkens annet århundre - da Kirken utbredte seg blant grekerne - var det mange som ønsket å formidle evangeliet på en lærd og filosofisk måte. Kfr. her også apologetene. Det intellektuelle begynte å ta overhånd. Noen la vinn på å vise at evangeliet var ikke uforenlig hverken med gresk filosofi eller romersk rettspraksis. Og det gjorde ikke saken bedre da Konstantin bekjente seg som en kristen og bestemte at kristendommen skulle være statsreligion. Kirken ble en institusjon der alt skulle kontrolleres. Den Kirke som fremstår ved avslutningen av det tredje århundre hadde fjernet seg mye fra NT's Kirke. Ikke fordi Gud i følge sin vilje og plan hadde trukket de åndelige gaver tilbake, men mer på grunn av all den synd og verdslighet som florerte.

Nådegavenes tid er ikke forbi. Gud er suveren. Kfr. vekkelsestider. Vi kan ikke si: Gavene var bare for den første tid. Begynnelsen. Heller ikke: De kan alltid være til stede i hele sin fylde, bare vi bestemmer oss for det. Ved bønn og tro. Muligheten er til stede, men Gud avgjør!

PRØV åndene!

Enhver sann vekkelse er ingen ting annet enn en mektig åndsutgytelse. En slags gjentagelse av pinse. En større gruppe av mennesker blir døpt i Ånden til samme tid. Gamle og oppriktige kristne - ærlige sjeler - blir løftet opp på et høyere åndelig nivå. Plutselig faller Guds Ånd. Ulike manifestasjoner skjer. Det blir en ny kraft. En slags profetisk ånd kommer over Guds folk. Men i de fleste dype og sterke vekkelser i Kirkens historie har det **ikke** vært mye av spesielle gaver, mirakler - og slettes ikke mye tungetale. Dette er et interessant og viktig punkt. Det forekommer meg at både Skriften selv og Kirkens historie lærer at Åndens dåp blir ikke alltid ledsaget av spesielle nådegaver. Noen hevder - dogmatisk - at Åndens dåp alltid ledsages av bestemte gaver. Personlig kan jeg ikke se at Skriften lærer dette. Du kan få en mektig dåp i Ånden uten tungetale. Kfr. Wesley, Whitefield og andre. Vi må skille mellom Åndens dåp som sådan og de tegn, ytringer eller manifestasjoner som kan gjøre seg gjeldende. Angående dette punkt råder det stor forvirring. Jeg har tidligere pekt på noe av den uklarhet som kan oppstå hvis vi ikke skiller mellom Åndens dåp og helliggjørelse. Disse to ting må ikke sammenblandes. Det samme er tilfelle med Åndens dåp og de ulike Åndens gaver. Noen kan motta og erfare en kraftig dåp i Ånden uten disse gaver. Dette fordi Ånden hele tiden er suveren i sine ytringer. Noen ganger gir Han disse gaver, andre ganger ikke. Til ulik tid og sted. Kfr. Kirkens historie.

Vi må ikke si at disse åndelige gaver ikke lenger kan forekomme. Heller ikke at de nødvendigvis skal komme til uttrykk bestandig. Her må vi ikke være for dogmatiske.

Noen forkaster Åndens dåp fordi de forkaster gavene. En del forkaster også Åndens dåp på grunn av den sammenkobling med helliggjørelsen som har skjedd i visse kretser. Vi søker Åndens kraft til liv og tjeneste. Og hvis det da behager Gud å utdele noen av sine gaver så er det fint! Da er vi dypt takknemlige for det!

Er så enhver gjentagelse av disse gaver dermed en sann og ekte vekkelse?

Dette er et aktuelt og brennende spørsmål. Vi ønsker å være åpne for Gud. Skal vi av den grunn straks godta alt - som om det var fra Gud? Her står vi overfor to forskjellige farer.

1) Den ene er at vi kan **utslukke Ånden**. Jeg nevner dette først, fordi jeg tror dette er det mest vanlige.

Noen vender straks tommelen ned. Fulle av fordommer. Den største motstand har nesten bestandig kommet fra den etablerte og institusjonelle

Kirke. Katolikkene vendte seg resolutt mot reformatorene. Senere har protestantene reagert på samme måte overfor nye åndelige bevegelser. Hva er årsaken til dette? Kirken er redd for å miste sin respektabilitet. Vil berge stilfulle ritualer og pomp og prakt. Kirkens menn er redd for å miste kontrollen. Vil bevare verdigheten. Ønsker ikke å bli forstyrret.

Her spiller vel også den enkeltes temperament en viss rolle. Enkelte liker og elsker stil og orden. Det estetiske dominerer. Alt må skje innenfor de faste rammer. De viser motstand mot vekkelse. Disse kan stå i fare for å utslukke Ånden. Det finnes både død ortodoksi og død formalisme.

2) Men det finnes også en stikk motsatt fare. Pendelen svinger. Også dette kan ha noe med temperament å gjøre. Noen har en ukritisk og reservasjonsløs åpenhet for alt nytt. De er alt for godtroende. Vi har alle svake sider i vår personlighet. Ulike tendenser. Derfor er det viktig å kjenne seg selv, men dette er ofte vanskelig. Den ukritiske åpenhet for alle åndelig manifestasjoner bunner ofte i en frykt for å utslukke Ånden. De som elsker ro og orden kjenner lite til den samme frykt.

De reservasjonsløse våger ikke - av redsel for å stå Guds verk imot - å prøve eller bedømme noe. Alt godtas. Denne holdning kan fort lede til fanatisme og falsk ild. Dette har ofte forekommet i kirkens historie og voldt stor skade. Det synes å være en iboende tendens til dette i alle sterke vekkelser. Ensidighet og ubalanse. Da er det særdeles viktig med Ordets autoritet.

Hvorfor er det så viktig å bevare sin sunne kritiske sans? Å bedømme det som skjer? Skriften selv advarer oss mot en ukritisk åpenhet. **Djevelen kan kopiere. Eller det er bare sjeliske ytringsformer.** Ikke alt som skjer behøver nødvendigvis å være virket av Guds Ånd. Kfr. De egyptiske trollmenn. *2.Tim.3,8*. Dette er et vanskelig område. Ikke "svart-hvitt". Djevelen er en mester til å infiltrere og skape forvirring; særlig blant de meste åndelige kristne. Derfor er det viktig at vi bedømmer. *1.Tess.5,21* og *1.Joh.4,1*. Dette er en befaling. Menigheten i Korint synes ikke å ha vært flinke nok til dette. Kirkehistorien burde mane oss til årvåkenhet. Glem ikke at "historien gjentar seg"! Kirken møtte på et tidligere tidspunkt problemer på dette område. I midten av det annet århundre - Montanismen. Lloyd-Jones mener at denne bevegelse ofte er blitt feilaktig dømt. Så også Wesley. Den "offisielle Kirke" vendte seg mot denne bevegelse. Enda mer senere. Det råder ingen tvil om at det forekom en del overdrivelser innen montanismen. Kfr. også den senere historie om alle påståtte mirakler - ofte i forbindelse med relikvier - innen den katolske kirke. I vår egen tid - "kilden i Lourdes". Alt synes å fungere som forventet! Mange godtar det ukritisk.

Noe av det samme har skjedd også innen protestantismen. Kfr. de såkalte "franske profeter". (Både Wesley og Whitefield støtte på dette

fenomen, og de stilte seg avvisende.) Vi må i dag også etterstrebe en sunn åndelig bedømmelse av alle ytringer og manifestasjoner innen den karismatiske fornyelse. Kfr. også irvingianismen på 1800-tallet i England. Edward Irving hadde en strålende begynnelse som predikant, men sporet av. En kan også henviser til Robert Baxter.

Uten sammenligning forøvrig så merk også alle overnaturlige manifestasjoner innen **spiritisme**. Også tungetale. Kopi av det ekte. I disse kretser forekommer det også mirakuløse helbredelser. Virkelig!

Mye kan også skje på det psykologiske område. Psykisk smitte.

Kirken har plikt på seg til å prøve åndene. Vi må ikke sammenblande Åndens dåp med ulike tegn. Ytre sådanne. La deg heller ikke bedra av gode følelser eller en behagelig atmosfære. Noen ganger er de beste blitt ført vill! Kynikerne sier - "Var det ikke det vi sa"! De er skeptiske til alt, både til det ekte og til det falske.

Vår forståelse av Ordet - Bruk din forstand

Vi må studere dette emne fordi Ordet taler om det. Vi er kalt til å granske alt og ikke bare det vi liker. Dessuten er dette nødvendig, nettopp på grunn av Kirkens svake stilling i dag. Vi er i et dypt behov av Åndens kraft; en rik og mektig åndsutgytelse. Ingen menneskelige ressurser eller forbedringer hjelper. Bare et Guds inngrep kan skape noe nytt. Dette er "Guds metode". Kfr. Kirkehistorien.

Prøv åndene. Ikke ved hva vi føler. Nå over til det positive. Bruk din forstand! Er du overrasket over at dette blir nevnt først? De første kristne hadde ikke NT. som vi i dag! Vi må ikke koble ut vår fornuft, for det kan være farlig! Noen påstår dette: - "Hvis du vil bli åndsdopt og tale i tunger---"! Dette er galt. En farlig form for veiledning. Vi kan riktig nok ikke pr. fornuft spekulere oss inn i Guds rike. Men det er like viktig å være klar over at sann kristendom er ikke ufornuftig. Og slettes ikke irrasjonell. Du kan ikke filosofere deg fram til frelse, men når du først er blitt frelst så er det mye som virker "fornuftig" - men på en ny måte.

Bibelen oppfordrer oss aldri til ikke å bruke vår fornuft. Hvis vi blir passive og slutter å tenke åpner vi for innflytelse fra fremmede åndsmakter. Hvordan blir jeg en kristen? Ånden opplyser bl.a. min forstand. Det er ikke noe galt med vår fornuft som sådan, bortsett fra at den er styrt av en syndig disposisjon. Den er formørket på grunn av fallet. En mann blir aldri frelst mot sin egen fornuft. *Et naturlig - sjelisk - menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til*. Les hele 1.Kor.2. Vi begår ikke noe intellektuelt selvmord, som noen påstår. Vi lar oss veilede av Åndens lys. Tanken er engasjert. Vi griper sannheten. Jeg håper jeg nå

har klargjort dette punkt. Ingen kan gripe evangeliet bare med sin blotte fornuft. Vi er i behov av Åndens undervisning. Dette er mitt første svar.

Men la meg også få minne om et annet, som er enda viktigere. Hele bakgrunnen for *1.Kor.12-14* er nødvendigheten av å bruke den evne til å tenke som Gud har gitt oss. Hvorfor var det problemer i Korint på grunn av de åndelige manifestasjoner som gjorde seg gjeldende? Fordi de ikke brukte sin fornuft og tanke på rett måte. Kfr. *1.Joh.4,1*. Du må bruke din tanke og åndelige dømmekraft. Det er livsfarlig i en slik sammenheng å slutte og tenke - med den begrunnelse at vi overlater alt til Gud. Dette lyder fromt, men tenk selv. Avstå ikke fra dette.

1.Kor.14 handler for en stor del om misbruk - eller en overdreven bruk - av tungetale. v.23. Hva er apostelens råd? En form for "selvkontroll". Du må ikke koble ut din egen bevissthet. v.32. En slik form for "selvkontroll" er virkelig mulig.

Dette er både merkelig og vidunderlig - hvorledes vi på en og samme tid kan være **både** grepet av Gud **og** utøve selvkontroll. Her skiller kristendommen seg fra alle falske religioner og kulturer. All lære og forkynnelse som hevder at du må slutte å tenke er falsk. En slik undervisning må ikke tillates. Vi inntar en reservert holdning til alle som ber oss om å slutte å tenke. Kfr. bruken av en del velkjente psykologiske teknikker i den religiøse virksomhet. Dempet belysning, lys i ulike farger, en rytmisk musikk og en stadig gjentakelse av forskjellige sangstrofer. All tankevirksomhet kobles ut. Da kan mye skje! Du finner ikke spor av dette i NT. Vi forkynner sannheten - den nakne sannhet - i det vi henvender oss til menneskenes samvittighet og fornuft.

La oss nå se på den andre store hovednormen hva bedømmelse av åndsmakter og åndsytringer angår. Nemlig Skriften.

De første kristne hadde ikke hele NT. som vi i dag. Men vi har hele Skriften - alt Guds Ord. Den er vår endelige norm og standard. Noe av det farligste som kan skje er å konstruere en motsetning mellom Ånden og Ordet. Dette har ofte kjennetegnet villfarelse og vranglære. Nettopp dette har gjentatt seg mange ganger i Kirkens historie; særlig innenfor de bevegelser som er sterkt opptatt av åndelige manifestasjoner. De har en tendens til å forkaste eller underordne Skriften til fordel for det indre åndelige lys eller subjektive erfaringer. **Alt skal prøves på Skriftens grunn!** Dette er det viktigste. Noen fornyelsesbevegelser har en god begynnelse, men har en tendens til etter hvert å utvikle seg i retning av svermeri. Såkalte "profetiske budskap" får større oppmerksomhet og tillegges en høyere autoritet enn Skriftens ord. De er mer opptatt av å trykke og distribuere "profetiske ord og budskap" enn å utlegge Guds Ord. Alt vi trenger å vite har vi i Skriften. Åndens opplysning. **Vær på vakt** mot enhver tendens til mindre utleggelse av Ordet og en stadig

større fokusering på spesielle profetier og budskap direkte ved Ånden. Også dette kan - som tidligere nevnt - illustreres fra kirkehistorien. Kfr. Montanismen. Eller Anabaptismen. Antagelig overreagerte reformatorene i forhold til denne sist nevnte bevegelse. De gikk **for** langt i sin fordømmelse. Men hvis de ikke hadde reagert så skarpt som de gjorde hadde muligens hele reformasjonsverket rent ut i sanden. Anabaptismen gav katolikkene mange våpen i hende, for de kunne si - "Denne så kalte reformasjon bringer bare forvirring og kaos". Anabaptistene oppfattet seg selv som profeter. Påberopte seg direkte ledelse. Eller tenk på George Fox og kvekerne! Litt etter litt satte de Skriften til side til fordel for det "indre lys". Noe av det samme gjorde seg også gjeldende innenfor irvingianismen. De ble mere opptatt av å lytte til profetiske budskap og åpenbaringer enn å lytte til utleggelse av Guds Ord. Til slutt ble Robert Baxter reddet ut av denne villfarelse.

Vi må altså bruke vår fornuft og ikke la den forholde seg passiv. Og vi må la Skriften være vår høyeste autoritet og norm. Men hvorledes skal vi mere detaljert gjør bruk av disse to grunnleggende prinsipper? Jeg vil da peke på noen mere generelle retningslinjer, for om mulig å yte nok hjelp. Jeg gir av min egen erfaring og min granskning av dette område.

Vær mistenksom overfor - eller rettere sagt forkast - alle påståtte nye åpenbaringer av sannheten. Noen hevder de har mottatt slike. Kfr. Alle feilslåtte tidsangivelser om Jesu gjenkomst. Adventismen begynte på denne måte - og fortsatte for en del i samme spor. Ta avstand fra alt som ikke er i klar overensstemmelse med Guds Ord. Ånden taler ikke med to tunger! Kfr. også to predikanter fra Wales som - etter vekkelser - aldri forberedte sine prekener. De mistet sin kraft. Vær reservert til alt som bare synes å være en lyst for øynene. Det bisarre og merkelige. Vokt deg for enhver form for fanatisme.

Beskyttelse mot villfarelse.

Vær forsiktig i ditt forhold til profetier om framtidige hendelser, men still deg aldri helt avvisende. Her er ekte og falske profetier. Den avgjørende prøve er om det virkelig skjer. Det er blitt båret fram mange "profetier" som aldri har inntruffet. Det som er av Den Hellige Ånd - det skjer!

Vær også forsiktig med overnaturlig ledelse gjennom syner, hørbare stemmer, plutselige innskytelser og indre "tvang". Det **kan** skje, men det er høyst uvanlig. Selv ikke de mest benådede Guds menn blir alltid ledet på en så direkte måte. Kfr. *Rom 1 og Ap.gj.16*. Paulus hadde tydeligvis ikke fått noen spesiell åpenbaring fra Gud om å reise til Asia, men han hadde likevel lagt sine planer. Men disse planer ble forstyrret. Dette var noe uvanlig. Det skjedde ikke bestandig. Paulus brukte sin fornuft og vurderingsevne.

Vokt deg for mennesker som påberoper seg overnaturlig ledelse i alle store og små saker. Kfr. deres språkbruk - "Gud sa til meg"! Gud kan gi et spesielt budskap til en predikant, men forvent ikke dette ved enhver anledning. Bruk din fornuft. Det var på dette område kvekerne sporet av. Om Gud handler spesielt med deg én gang, så innbill deg ikke at det skal bli den vanlige regel. Lloyd-Jones mener at Evan Roberts i noen grad falt som offer for dette. Han ble etter hvert grepet av en overdreven avhengighet av Guds ledelse - selv i små bagateller. Unnløst å ta nødvendige avgjørelser hvis han ikke kjente en spesiell tilskyndelse til det.

Ikke alt som synes å være en Åndens ledelse er det i virkeligheten. Gud leder som regel gjennom sitt Ord. Vi bruker våre evner.

Vær videre **forsiktig** i forhold til alt som virker stort og oppblåst og som setter mennesket i sentrum. Innbill deg aldri at du er noe stort! Det er innenfor dette område som noen av de mest salvede menn har falt. Enhver form for hovmod er farlig. Kfr. djevelens fall. Adam og Eva likeså. *For at jeg ikke skal opphøye meg av de høye åpenbarelsen.* 2.Kor.12. Ta avstand fra all opphøyelse av predikanter.

Vær også på vakt mot alle fysiske manifestasjoner. Kfr. forskjellige miljøer der dette blir sterkt betont. Ulike former for "rystelser, elektriske støt og blendende lys". Alt dette kan djevelen etterlikne. Også helbredelser. Beton kjærlighet, glede, fred----! Djevelen vil sette det fysiske i sentrum. Sjelefienden er en mester til å overdrive.

Jeg sier ikke at de første kristne ikke følte og merket noe, rent fysisk. Muligens gjorde de det. Men det står ingen ting om det i NT. Alt de visste var at de ble helbredet. Hvis du derfor møter folk som **stadig** snakker om skjelving, rystelser, elektriske støt og sjokkbølger og som stadig er opptatt av slike manifestasjoner, så vær ytterst reservert og varsom.

La oss også se litt på "kraft til suggesjon". Kfr. hvor aktuell Bibelen er. Den berører og omtaler disse ting, om enn ikke i et moderne fagspråk. Kraft til å suggerere er høyst reell, særlig i en stor forsamling. Massepsykologi. Hitler! En slags hypnotisk kraft. Preget av stadige gjentakelser. Den enkelte er ikke klar over hva som foregår. Dette kan også forekomme i en kristen sammenheng. Ikke enhver tilsynelatende omvendelse er en sann omvendelse. Kfr. Noen "ettermøter". "Hvorfor gikk du fram"? - "Jeg vet ikke"! Sjeler kan bli satt under et utilbørlig press med den følge at en høster umoden frukt. Tenk også på store politiske møter. Sterk agitasjon. Ensidig propaganda. Bruk aldri psykologiske teknikker i prekestolen som dempet belysning, melodios musikk, eller sentimentale historier fortalt med en gråtkvalt stemme.

Også noen ord om tungetale. Dette skjer som regel der det stadig blir talt og undervist om det. Under de første store vekkelser i Kongo og

Korea forekom det tungetale bare på de steder der det tidligere var blitt talt om dette. Allerede dette faktum bør gjøre oss litt varsomme og forsiktige. Eller hvis noen begynner å tale i tunger bare de har vært i kontakt med en spesiell predikant eller bestemt person. Hvorfor?

Jeg sier dette fordi - når vi leser *Ap.gj.* så synes apostlene å ha hatt denne gave at Ånden ble meddelt ved deres håndspåleggelse. Var dette bare begrenset til apostlene? Det finnes dog et unntak - Ananias. *Ap.gj.9.* Og han var legmann! Var dette et enkeltstående tilfelle for Ananias? Hele Saulus omvendelse var spesiell. Hvis det virkelig er Ånden som gir tungetalens gave så er han suveren. Da kan han gi eller holde den tilbake når og hvor han vil. Da vil ikke denne velsignelse og gave være knyttet til en bestemt menneskelig person. NB. Hvis det stadig tales om Åndens dåp - med en vedvarende og sterk understrekning av "tunger som tegn" - da er det ikke så underlig at dette virkelig skjer. Det er hva en må forvente. Ikke merkelig. Må Gud i nåde gi oss den rette balanse i vår vurdering!

Etter disse mere negative betraktninger vil vi nå vende oss til Skriften direkte.

Den første "test" - eller prøve - bør være *1.Kor.12,3.* Kfr. også *1.Joh.4,1.* Ånden herliggjør Jesus. Han setter Jesus i sentrum. Ånden drar ikke oppmerksomheten mot seg selv. NB. "*Jesus er Herre!*" Ikke Cæsar. Ånden leder oss til tro på alt det Bibelen sier om Jesus. Ingen annen sterk åndserfaring eller høy teologisk utdanning kan erstatte dette.

Noen taler i tunger og er fremdeles liberale teologer! *1.Joh.4,1f.* Noen benekter inkarnasjonen, at Jesus er sann Gud og sant menneske. De påstår at Jesus bare var et "fantom-menneske". Eller bare et vanlig menneske. Det finnes en gammel, muntlig tradisjon om apostelen Johannes. Han var en dag på vei inn i et baderom eller badehus. Han fikk høre at Celsus, en av heretikerne som benektet Jesu sanne menneskelighet, var der. Da Johannes hørte det snudde han. Han ville ikke en gang oppholde seg i samme bygning!

Ånden gir oss lys, ikke bare over Jesu person, men også over hans verk for oss og i oss. Jesus får førsteplassen i våre liv. Noen vil si: *Ap.gj.* burde hatt benevnelsen "Åndens gjerninger". Ikke så. Heller "Jesu gjerninger". Merk *Ap.gj.1,1.* Jesus begynte og det er Han som fortsetter! Jesus blir hele tiden stående i sentrum. Vi overgir oss helt til Ham. Det er ikke nok å si "*Jesus er Herre!*" bare med munnen. For de første kristne kunne denne bekjennelse bety martyrium. Var du jøde ble du utstøtt av familien. Bare en tom bekjennelse betyr ikke at en er drevet av Ånden. Vi bør alltid spørre - både lærde teologer, hjelpsomme filantroper, religiøse mystikere, healere, fremgangsrike predikanter og kirkevekst-profeter - hva sier de om Jesus! Hva er deres bekjennelse? De fleste kvekere i dag er unitarere. Men selv ikke den mest korrekte bekjennelse med munnen - ortodoksi -

er i seg selv noen sikker garanti. Det er derfor dette område er så vanskelig.

Endetidens forførelse vil skje i lys av kristne termer. Kfr. *Matt.24,23. Falske messiaser.* Eller *2.Tess.2,8-9. All løgnens makt og tegn og under.* Åndelige manifestasjoner. Alt dette er sagt til Kirken, ikke til verden. **Den verste og farligste fiende er falsk kristendom.** Merk formaningen og advarselen i *2.Kor.11,1-3.* Se også *Matt.7,21-23.* Jesus benekter ikke disse kraftgjerninger. Og alt dette ble gjort i Jesu navn!

Mark.3,11. Også onde ånder kan ha en rett bekjennelse. *Jak.2,19.* Bare en korrekt bekjennelse er i seg selv ingen garanti for sannheten. *Ap.gj.16,16.* Burde Paulus ha vært takknemlig for en slik form for gratis reklame? Nei, han tenkte tydeligvis helt motsatt! Kirkehistorien bekrefter alt dette. Det var på dette område heretikerne sporet av. Disse menn var i utgangspunktet sanne kristne. Ortodokse. Ble ikke rammet av *1.Kor.12,3.* Eller *1.Joh.4,1.* Men de ble likevel forført.

Her rører vi ved kjernen av hele dette problem. Noen virker så sympatiske, oppriktige og velmenende. Taler med begeistring og varme. Alt virker så riktig. Kanskje kan de også henvise til synlige resultater. Du føler neste det er galt å dra deres ord i tvil. Du er redd for å bedrøve Ånden. Men nettopp disse mennesker kan ha blitt ført vill. Derfor er det ikke nok bare med én test. Vi må benytte oss av flere forskjellige "prøver".

Hva skal vi da gjøre i lys av alt dette? Takk Gud, for i NT. er det ytterligere flere "testmetoder". Ikke bare *1.Kor.12,3*, men hele det fyldige avsnittet i *1.Kor.12-13-14.* Detaljert. Dette har ikke bare en viss akademisk interesse. Vi - Kirken - er i et dypt behov av Åndens kraft. Vær åpen. Søk. Men da trenger vi også nåde til å skille mellom det ekte og det falske. For sjelefienden vil forsøke å kopiere Guds verk. Han søker å forstyrre og forkludre. Han vil vi skal sammenblande og forveksle Åndens dåp med disse åndelige gaver, som noen ganger kan bli manifestert. Dermed vil noen forkaste både Åndens dåp og Åndens gaver. Vi blir så fort opptatt med detaljene. Vi ser ikke skogen for bare trær. Her trenger vi perspektiv og balanse.

Paulus skrev ikke *1.Kor.12-14* for i første rekke å undervise om tungetale og helbredelse. Han forutsetter disse manifestasjoner. Hans siktepunkt var å formane til rett prioritering, likevekt og balanse. Ikke for å gi en skjematisk oversikt over nådegavene. Bli derfor ikke **for** mye opptatt av detaljene.

Om å søke disse gaver.

Åndens dåp gir primært kraft til tjeneste. Disiplene som hadde vandret sammen med Jesus i tre år trengte denne utrustning. De hadde sett og hørt

mye. Til denne kraftutrustning hører også de åndelige gaver. En kan motta og erfare en dyp og rik dåp i Ånden uten disse gaver. Dette bekreftes både av *1.Kor.12-14* og den senere kirkehistorie. Kfr. Wesley, Whitefield, Finney, Moody og mange andre. De verken talte i tunger eller utførte mirakler. Dette betyr ikke at det ikke skjer - eller at vi ikke kan forvente - slike manifestasjoner i dag. Vi må være åpne og mottagelige. Vi er ikke enig med dem som sier at disse åndsytringer var begrenset til den apostoliske tid. Vi er heller ikke enig med dem som hevder at disse manifestasjoner alltid skal skje. Gud er suveren!

Menigheten i Korint opplevde splittelse og fraksjonsdannelse. Hvis ikke gavene var blitt misbrukt ville Paulus antagelig aldri ha skrevet til dem. Han ønsker å korrigere og justere kursen. Det er galt å se gavene som et mål i seg selv. Dette utgjør alltid en fare. Gavene må ikke bli stilt i sentrum for vår oppmerksomhet. Fremfør ikke en stadig og ensidig tale om gavene. De har sin naturlige plass - i granskning, samtale og forkynnelse - men ikke som det mest sentrale. Jesus i sentrum! Ånden herliggjør Ham! Slik er det i all sunn og sann vekkelser. Det er beklagelig når gavene skaper og forårsaker splittelse i menigheten. Dette er bakgrunnen for *1.Kor.12-14*.

Nye kirkesamfunn er blitt dannet på grunn av en spesiell hellighetslære eller en ny tolkning av profetiene, eller en ny forståelse av nådegavene. Dette er vemodig og dypt ubibelsk. Da mister vi balansen. En overdreven og ytterliggående spesialisering er alltid av det onde. Kfr. Fagidioter! Vokt deg for all ensidighet og usunn fokusering. Dessuten manglet korinterne disiplin og orden i sitt forhold til disse gaver. Det rådet mye kamouflert kjødelighet, innbyrdes konkurransementalitet og umoden rivalisering. Det mer sensasjonelle stod i forgrunnen. Noen gaver ble ringaktet på bekostning av andre. Djevelen vil alltid forsøke å utnytte en slik situasjon. Noen karismatikere kan bemektige seg et helt møte. Vis hensyn! Tungetalen hadde - i Korint - fått en **for** fremtredende plass. Vi skal ikke forby tungetale, men streb heller etter å tale profetisk! Gavene må ikke få større oppmerksomhet enn Jesus. Forkynn Kristus. Gavene er ment å utruste oss til evangelisering. En hensikt. *1.Kor.14,22*. Dette er en viktig prøve på om en bevegelse virkelig er født av Ånden. En sann vekkelser begynner alltid i kirken, men den stanser ikke der. Sprer seg til ufrelste. De falske bevegelser har en tendens til å skape isolerte miljøer. Man "koser" seg med disse manifestasjoner. Innadvendte og selvsenterte grupper. Lite utadrettet evangelisering. De ekte gaver er til oppbyggelse for hele menigheten. Ikke splittelse. Vi blir ikke opptatt med erfaringene som sådan. Opptatt med Jesus! Vi skal søke og strebe etter gavene, men på rett måte. Ikke med et selvisk motiv. Ikke tungetale i sentrum. Dette er ikke noe mål i seg selv. Sky alle psykologiske metoder. Det er mye av slike foretelser i vår tid. "Slapp av, pust dypt og tal i tunger---". Psykisk

smitte. Dette er ingen sann dåp i Ånden. Bare selvsuggesjon. Her kan onde åndsmakter infiltrere, og det til tross for vår ærlighet. Vær varsom med å synge et kor om og om igjen. Klapp i hendene for å forsøke å skape en begeistret stemning. Populære vekkelsermøter. NB. Den beste vei - *1.Kor.13*. Søk ikke gavene direkte, men søk Jesus.

Om kontroll av tungen.

Paulus skriver ganske mye om tungetale i *1.Kor.12-14*. Det var forholdene omkring denne gaven som skapte problemer i menigheten. Forvirring. Paulus etterstreber sunn balanse. Han er ikke negativ eller avvisende. Noen ville sette tungetalen i sentrum. Gav den for stor oppmerksomhet. Korinterne satte tungetalen først. Paulus plasserer den sist. Det er den profetiske gave som er den største, eller mest nødvendige.

Vi har ingen rett til å kutte ut alt eller deler av *1.Kor.12-14*. Vi skal forkynne hele Guds råd. Viktig å få klarhet i disse spørsmål. Av alle de åndelige gaver er antagelig tungetale den som lettest kan misforstås og misbrukes. I Korint ønsket mange å tale i tunger og flere ville gjøre det på en og samme tid. Her kan det lett snike seg inn noe kjødelig. Nettopp tungetale har vært et yndet område for falskheter og forførelse. Her har forekommet mye kjødelighet og sjelisk etterligning. Også spiritister kan tale i tunger. Derom er det ingen tvil! Nødvendig med varsomhet. Det er grøfter på begge sider av veien.

Unngå to ytterligheter i forhold til Åndens gaver. **1)** For stor - all - oppmerksomhet. **2)** Total avvisning. Noen våger å påstå at all tungetale er av djevelen! Det er selvfølgelig feil! Det er helt klart at Den Hellige Ånd gir denne gave til noen. Han er suveren.

Tungetale ledsager ikke alltid en sann dåp i Ånden. Ikke et ufravikelig "kjennetegn". Noen hevder dette - "Åndens dåp med tunger som tegn". Kfr. *1.Kor.12,30 og 14,5*. NB. Kirkehistoriens klare vitnesbyrd. Her må vi ikke være for dogmatiske. Noen taler i tunger. Andre gjør det ikke. Under Pinsevennenes Europakonferanse i Stockholm i **1939** ble det uttalt at "**det kan forekomme tungetale som ikke er virket av Den Hellige Ånd. Og Gud kan gi en kraftig dåp i Ånden uten at det nødvendigvis lyder tungetale**".

Noen som har mottatt en ekte dåp i Ånden, uten tungetale, kan bli grepet av mismot hvis det stadig blir fremholdt at tungetale **må** følge. Dermed begynner noen intenst å søke tungetale. De viser noen ganger en reservasjonsløs åpenhet - og blir forført. Ikke alltid. Noen forkaster sannheten om Åndens dåp på grunn av misbruk og overdrivelser med de åndelige gaver. "Ville og ukontrollerte pinsemøter". Men disse to ting må ikke blandes sammen. Hold urokkelig fast på sannheten om Åndens dåp som en meddelelse av kraft til tjeneste.

Hva er egentlig tungetale? NB. Forskjellen mellom tungetalen i *Ap.gj.2* og *1.Kor.14*. To forskjellige former. Kjente og ukjente språk. På Pinsefestens dag i Jerusalem var det ikke nødvendig med noen tydning. Vi kan ikke bruke de åndelige gaver når vi vil. Tungetale, tydning, profeti, kraftige gjerninger, visdoms og kunnskaps tale---. Når Ånden vil. Ånden bruker oss og ikke vi Ånden!

Vi kan heller aldri bekjentgjøre et mirakel på forhånd. Hvis vi synes å kunne råde over disse åndelige manifestasjoner, da er det bare menneskelig psykologi. Sjelisk kraft og påvirkning. Men når Ånden kommer over oss mister vi ikke vår bevissthet. Vi er ikke da fra sans og samling. Vi er heller ikke viljeløse automater. Ånden virker ikke uimotståelig, som ved "automatisk skrift". Mens vi taler profetisk kan vi avbryte og tie. Det er mulig, men der hvor sjelefienden får makt kan mennesker miste denne form for selvkontroll. Da bør det lyse en kraftig varsellampe!

Hvor går framtidens vei for det folk som kalles metodister i vårt land? Og for troende brødre og søstre i andre kirkesamfunn, i nye åndelige bevegelser og i gamle kristelige organisasjoner? Det vet bare Gud! Og Han holder suverent sin levende og sanne Kirke i sin hånd. De frelstes tall vil bli fullt. Garantert! Gud vil ikke mislykkes. Både *fylden av hedninger vil komme inn - Rom.11,25b* - og *martyrenes tall* - vil nå sitt mål. *Åp.6,11*. Den Allmektige har full kontroll. Her finnes ingen regnefeil. Denne - for oss skjulte - statistikk vil Herren selv holde styr på. *Det skjulte hører Herren vår Gud til, men det åpenbarte er for oss og for våre barn til evig tid. 5.Mos.29,29*.

Eller mener vi at det er noe som vil svikte i Guds fullkomne **forutvitenhet**? Jeg taler ikke nå om noen absolutt forutbestemmelse verken til frelse eller fortapelse. Det er en tanke - for noen endog en læresetning - som aldri har funnet grobunn i den arminianske del av metodistisk teologi. Vi mener Skriften er klar på det punkt at *Gud vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse. 1.Tim.2,4*. Og *Herren vil ikke at noen skal fortapes, men at alle skal komme til omvendelse. 2.Pet.3,9b*. Kan det sies klarere? Og er ikke dette en grunntone i hele Skriften? Og dog taler Skriften om de frelste "tall"!

De frelstes endelige tall er skjult for oss, det gjelder både i tid og evighet. Jesus ble en gang konfrontert med det spekulative spørsmål - *Herre! er det få som blir frelst? Luk.13,23-24*. Men han gav ingen statistiske opplysninger om antall innbyggere i himmelen. Vedkommende som spurte fikk ikke sin nysjerrighet tilfredsstilt. Men Jesus vendte i sin visdom og omsorg det utidige spørsmål til en mektig vekkelsespreken - *Strid for å komme inn gjennom den trange dør! for mange, sier jeg dere, skal søke å komme inn, og ikke være i stand til det--*.

Ingen lærd teolog kjenner sluttsummen av de frelstes tall, men Gud vet. Ikke sånn omtrentlig, men helt nøyaktig. Å tilbakevise dette vil - så langt jeg kan forstå - innebære en klar fornektelse av Guds suverene **forutvitenhet**. Jesus vokste opp, utviklet seg og ble modnet som sant menneske. Også hva kunnskap angår. Han som var Ordet personifisert måtte lære å tale og skrive! *Han gikk frem i visdom og alder og yndest hos Gud og mennesker. Luk.2,52.* Men den allvitende Gud - i absolutt forstand - som er fra evighet til evighet, **Han** vokser hverken i visdom eller forstand. Heller ikke i makt og fullkommenhet. Det Gud vet i dag har Han alltid visst! Han er aldri blitt hverken overrasket eller forvirret av ny viten. Det er ingen grenser i Gud! Heller ikke i Hans forutvitenhet. Og det Gud vet når Han til slutt har skapt en ny himmel og en ny jord, det har Han alltid hatt kjennskap til. Det tror jeg! Eller tar jeg feil? Vis meg i så fall det - ut fra Den hellige Skrift.

Kanskje vil endetidens tiltagende frafall, her i den vestlige del av verden, bli **utgangspunktet** for en ny fremvekst av levende husmenigheter, på tvers av alle konfesjonelle skillelinjer. Det synes mer og mer å bli en aktuell mulighet, og noen taler og skriver åpent om det. Men dette må i så fall bli født og ledet av Guds Ånd. Bare det sanne og ekte har livets rett.

Hva slags Kirke ønsker vi å være? En liberal, romslig, raus, tolerant og kompromissvennlig Kirke - i alle deler politisk korrekt - som ikke forarger eller forstyrrer noen? En Kirke med vid åpne dører for alle, både til fullt medlemskap og betrodde stillinger, og der det sjelden eller aldri lyder noen klar tale om nødvendigheten av personlig omvendelse og gjenfødelse? Er det en slik Kirke vi vil ha? Kan dette kalles for metodisme? Noen synes å ha dette mål for øye og de arbeider aktivt for det, det være seg åpenlyst eller kamuflert. Tar jeg feil så korriger meg!

Eller søker vi den Kirke som er beskrevet i Det nye Testamente, av Herren selv og Hans utvalgte apostler? En samling av frelste mennesker som i troens glade og frimodige lydighet vil være underordnet Skriftens Ord, under skiftende tider og kår? Og som også viser en vid åpen favn mot mennesker som er vakt av Guds Ånd og som alvorlig ønsker å unnfly den kommende vrede? En Kirke som blir foraktet av verden og ofte framstilt som håpløs foreldet, irrelevant, svartsynt og dømmesyk. En Kirke som i følge noens mening er utgått på dato, uten relevans for tidens mennesker og uten framtidsmuligheter i en moderne verden. Husk Jesu ord - *Når verden hater dere, da skal dere vite at den har hatet meg før dere. Var dere av verden, da ville verden elske sitt eget, men fordi dere ikke er av verden, men jeg har utvalgt dere av verden, derfor hater verden dere. Joh.15,18-19.* Og Paulus gav uttrykk for noe av det samme

da han skrev at *alle som vil leve gudfryktig i Kristus Jesus, skal bli forfulgt. 2.Tim.3,12*. Hvor gudfryktige er vi egentlig? Vet vi i det hele tatt hva levende og sann gudsfrykt er? Og *jager vi etter gudsfrykt? 1.Tim.6,11*. I tidligere tider ble det ofte hevdet blant metodister at det eneste sikre kjennetegn på en sann og levende Kristi Kirke er evnen til å oppsøke de fortapte og spre Pinsens Ånd og liv. Dette ble oppfattet som normal kristendom! Og denne utfordrende formulering stod å lese i vår Disiplin - uendret - i mange år. I dag er kanskje situasjonen blitt den at vi knapt nok tåler å høre om noen Pinsedåp, uansett språkføring. Dette er ikke noe som engasjerer det store flertall. Det oppleves ikke som relevant. Eller tar jeg feil også hva dette angår?

Kirkens største behov er en mektig Åndsutgydelse fra himmelen, både over den enkelte så vel som over lokale menigheter! Det gjelder alt Guds folk.

Det hender - alt for sjelden - at noen spør meg, direkte og personlig: Har du det godt med Gud? Og da svarer jeg ofte: Ja, jeg har det så godt med Gud så jeg lengter etter å få det enda bedre! Å erfare den nåde å ha det godt med Gud gir mersmak.

Og om noen skulle spørre meg: Er du blitt berørt av Guds Ånd? - da ville jeg stillferdig svare: Ja, ved Guds nåde er jeg blitt så sterkt berørt av Herrens Ånd så jeg lengter etter - og søker - en enda dypere berøring. Og jeg er ikke alene om å si det! Dette er et vitnesbyrd som mange kan avlegge i ulike miljøer.

1. Jeg ønsker ei lenger fattig å bo
Her ute i grensetrakten.
Ved Jesu, min Frelses kostbare blod
Jeg rett har til sønnedrakten.

Kor:
Lengre inn i landet
Ja, inn i dets rikdoms vell!
Golgatas strømmer rensar,
Ånden vil fylle min sjel.

2. Jeg lenges av hjertet komme der hen
Hvor Ånden som sildigregn faller.
Fra ørkenens tørke, Jesus min venn,
Til skjønneste egn meg kaller.

3. Om arm i meg selv, jeg arving er blitt
Til Gudsrikets evige skatter.

Så inntar jeg landet, alt der er mitt,
Enskjønt jeg det ikke fatter.

4. Jeg ønsker ei lenger fattig å gå,
Når rik på min vei jeg kan være.
O, Jesus, la ilden falle just nu,
Deg evige Gud til ære!